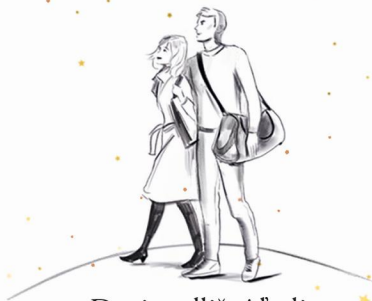

Sophie Cousensová

Takto o rok

Dvaja odlišní ľudia,
jeden nevšedný príbeh lásky.

Takto
o rok

Takto o rok

Sophie Cousensová

Original title: Sophie Cousens: THIS TIME NEXT YEAR
Copyright © Sophie Cousens, 2020
First published as THIS TIME NEXT YEAR in 2020
by Arrow, an imprint of Cornerstone.
Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.
Cover design © Cornerstone, Penguin Random House UK
Cover illustration: Copyright © Lucy Truman 2020

Translation © Lucia Nižníková Kollárová, 2021
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Anna Šikulová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0097-7

*Venujem svojej drahej tete Em.
Určite by si tento román rada prečítala.*

Silvester 2019

Klub Night Jam praskal vo švíkoch. Pulzovala tam ohlušujúca hudba, steny boli lepkavé od potu, alkoholu a ktovie čoho ešte. Minnie stisla Gregovi ruku a spolu sa od dverí predierali pomedzi ľudí.

„K tomu baru sa tuším ani nedostaneme!“ zakričal Greg.

„Čo hovoríš?“ Minnie sa snažila prehlušiť dunenie basových reproduktorov.

„My si do polnoci ten drink nekúpime. Ani neviem, kde sa tá párty vlastne koná,“ povedal.

Ukázal prstom nahor, čím jej naznačil, že sa musia dostať na terasu na poschodí. Minnie pozrela na hodinky. O desať dvanásť. Udalosti celého večera v nej iba utvrdzovali nepríjemný pocit z celého dňa. Prečo radšej nezostala doma a nezaliezla pod paplón ešte pred polnocou? No hneď si spomenula, že má pokazené kúrenie – išla von, aby sa trochu zohrialala. Navyše Greg bol rozhodnutý, že na večierku svojej kolegyne z práce sa zúčastní za každú cenu – cítila by sa previnilo, keby ho nechala ísť samého.

Greg ju ťahal masou miesiacich sa tiel. Po chvíli sa konečne dostali z tlačnice a vyšli na čerstvý nočný vzduch. Dunenie z klubu znelo znesiteľnejšie.

„Dávaj pozor!“ Greg odstrčil podnapitého muža. Nahnevane naňho zagánil, veď ho takmer obliat pivom, ale muž sa vplietol medzi rozjarených návštevníkov, vôbec si ho nevšimal.

„Varovala som ťa, že so mnou nemáš stráviť Nový rok,“ poznamenala Minnie.

Greg netrpezlivo pokrútil hlavou. „Môžeš prestať s tými hlúposťami o novoročnom prekliatí?“

„Nie sú to hlúposti. Som začarovaná a na Nový rok sa mi deje iba zle. Vôbec by som sa nečudovala, keby táto budova do polnoci zhorela do tla, alebo keby sem, na toto miesto, kde práve stojím, spadol asteroid.“

„Tento večer nie je nanič preto, lebo si začarovaná. Je to preto, lebo si ma prinútila ísť na večeru k Alanovi, do toho čudného domu, akoby bol v inej galaxii. Dve sekundy pred polnocou dorazíme na večierok, kde sa každý nalieva mesačným džúsom a... počkať, prichádza príkaz zhora!“ Greg si priložil ukazovák k uchu, akoby sa snažil zachytiť medzihviezdnu komunikáciu. „Riadiace stredisko hlási, že sme na nesprávnom večierku.“

„Vyžiadať povolenie zrušiť misiu,“ navrhla Minnie s nádejou v hlase.

„Žiadosť zamietnutá,“ odvetil Greg.

Minnie a Greg chodili spolu už päť mesiacov. Zoznámili sa na demonštrácii pred radnicou, kde sa obyvatelia dožadovali riešenia katastrofálnej bytovej situácie v Londýne. Greg sa zúčastnil ako novinár a Minnie ako podpora pani Melvinovej, ktorej už roky vozila jedlo zo svojej reštaurácie. S kamarátkou Leilou si na pochod vyrobili transparent s nápisom BYTY SÚ ZÁKLADNÉ LUDSKÉ PRÁVO, na prvom slove sa im však zliala farba,

takže vyzeralo skôr ako MYŠI. Počas pochodu sa Minnie, Leila a pani Melvinová ocitli pri skupinke ľudí v kostýmoch kocúrov s monoklami a cylindrami na hlave. Jeden z nich mal tričko s nápisom **POVEDZME NIE VEĽKÝM ZVIERATÁM**. V tej chvíli k nim pribehol Greg, odpísal Minnin transparent s postavami kocúrov symbolizujúcich zbohatlíkov a papalášov v pozadí. Vydarený záber ho rozosmial.

„Čo sa smejete?“ oborila sa naňho Minnie.

„Možno sú tí kocúri takí veľkí vďaka tomu, že myši majú ľudské práva,“ povedal Greg a ukázal prstom na transparent. Leila pozrela hore a zachichotala sa. Minnie prevrátila oči.

„Nejde o žiadne myši,“ odvrkla a založila si ruku v bok.

„Naozaj to tak vyzerá, Minnie,“ potvrdila Leila.

„Milá myška Minnie, z tejto fotky bude dokonalá titulka,“ konštatoval Greg so zlomyseľným úsmevom.

„Neopováž sa ju uverejniť!“ kričala, bežiac za ním po ulici, samopašne doňho štuchala transparentom, snažila sa tváriť vážne. Minnie mala rada mužov, ktorí ju vedeli rozosmiať. Jeho sarkastické spôsoby a trochu hranaté črty tváre ju hneď upútali. Nosil nakrátko pristrihnutú hnedú bradu a výrazné okuliare s tmavým rámom. Keď spolu začali randiť, Minnie si uvedomila, že vymýšľaním chytľavých tituliek nie je posadnutý iba v práci, ale aj v súkromí – rád komentoval čokoľvek, čo urobila. Potkla sa na schodoch a Greg okamžite zareagoval: „Kráska zakopla na schodoch – Schody hľadajú šikovného právnik, hrozí im totiž zrovnanie so zemou!“ Alebo keď mu z ovocnej misy uchmatla posledný kúsok jablka, zatiahol s lenivým americkým prízvukom: „Ovocná vražda stále

nevyriešená – motív neznámy. Zahryzol vrah do kyslého jablka?“ Slovné hračky boli jeho vášňou. Akurát dnes večer ešte nevymyslel ani jednu.

„Zostaň tu,“ vzdychol a rozhladol sa naokolo. „Pokúsim sa nájsť Lucin večierok a vrátim sa po teba.“

„V pohode. Ak chceš prepásť ten asteroid, tvoja vec. V tom prípade zbohom a šťastný nový rok,“ poznamenala Minnie a snažila sa vložiť do hlasu čo najviac veselosti.

Keď odišiel, otočila sa, zadívala sa na siluetu Londýna pod sebou a zachvela sa od zimy. Mesto v ostrom kontraste s atmosférou v klube vyžarovalo zvláštny pokoj. Budovy sa kúpali v striebornom svite mesiaca a nočná bezoblačná obloha znehybnela. Minnie si želala transportovať sa na strechu nejakého prázdneho mrakodrapu, ľahnúť si a nerušene, celkom sama, pozorovať hviezdy.

„Desať, deväť, osem...“ Začalo sa odpočítavanie. „Sedem, šesť, päť...“ Minnie sa dívala na páriky, ktoré sa k sebe pritískali v očakávaní polnočného bozku. Tešilo ju, že Greg nie je pri nej. Nechácala, prečo sa každý rok musí končiť tým hlúpym zvykom, pri ktorom sa všetci naraz pobozkajú. Ľudia sa správali stádovito ako ovce. „Štyri, tri, dva, jeden, ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!“

Na oblohe vytryskla explózia ohňostrojev, ožiarila mesto sprškou pestrofarebných svetiel. V tme sa roztancovali mohutné výbuchy energie, miniatúrne nové svety, ktoré vzápätí zhoreli do tla, akoby nikdy nejestvovali. Koľko úsilia sa skrýva za snahou o takú prchavú krásu, napadlo Minnie. Budovy pod ňou stáli nehybné, majestátne, ľahostajné k horúčkovitému hmýreniu nad nimi.

Ohňostroj vrhal odpporné tiene na rozhorúčené tváre pripitých ľudí kníšucich sa v hutnej mase. Svetlo sa

zakrádalo do ponurých zákutí klubu plných cigaretových ohorkov a plastových pohárov. V jednej chvíli sa na ňu natlačila skupinka dievčat tackajúcich sa v lodičkách na vysokých podpätkoch, v poslednej chvíli sa zachytila zábradlia, inak by bola spadla.

Všetko najlepšie, Minnie, zablahoželala si v duchu. V tom okamihu zacítila na chrbte niečo teplé, vlhké. Jedno z dievčat ju ovracalo.

Kým sa Greg vrátil, terasa sa takmer vyprázdnila. Minnie sedela pri zábradlí a čakala naňho.

„Čo to máš na sebe? Kde máš blúzku?“ spýtal sa. Vyzliekla sa do sivého tielka s úzkymi ramienkami, ovracajú blúzu strčila do kabelky.

„Ogrcali ma,“ prehodila a dlaňami si objala ramená.

„No zbohom, vyzeráš trochu ako z filmu pre dospelých.“ Greg si priložil k ústam zovretú päšť ako mikrofón.

„Nazýva sa to grc-couture.“ Minnie si rozpačito potiahla spodok tielka. Nikdy jej nenapadlo, že raz sa takto ocitne na verejnosti. Cítila sa ako nahá. „Zistil si, kde je ten večierok?“

Prikývol. Viedol ju naspäť cez celý klub, potom hore iným schodiskom a cez tapacírované zamatové červené dvojkřídlové dvere, ktoré strážili dvaja holohlaví vyhadzovači.

„Pred chvíľou som tu bol, ideme na narodeninový večierok,“ objasnil im Greg. Jeden z vyhadzovačov im kývol, aby vošli, pohľadom sledoval Minnina sporo odedté prednosti. Minnie si inštinktívne prekrížila ruky na hrudi.

Na večierku na druhej strane dverí čalúnených červeným zamatom bolo všetko, čo chýbalo na bujarej párty,

z ktorej práve prišli – príjemná hudba, vkusne oblečení ľudia, čašníci nalievajúci šampanské. Miestnosť mala oblúkový tvar, celá stena od podlahy až po strop bola zo skla a ponúkala panoramatický pohľad na Londýn rozprestierajúci sa pod nimi. Minnie sa necítila vo svojej koži. Ocitla sa na snobskej akcii, všetci boli oblečení spoločensky, pripadala si ako mimozemšťan. Pre takéto typy kedysi varila a vedela, ako reagujú na ľudí ako ona – buď si ju budú povýšenecky premeriavať, alebo ju odignorujú. Keby sa vhodne obliekla, mohla aspoň vzbudiť dojem, že jej na ich názore nezáleží, no staré obnosené tielko jej nedávalo veľa možností.

„Greg! Nepovedal si, že ideme na formálny večierok,“ zasipela.

„Formálne večierky sú buržoázny výmysel, Minnie. Do obleku by ma nikto nedostal ani na vlastnom pohrebe.“ Pohľadom preletel miestnosť, vzápätí zamával vysokej blondíne v tesných červených šatách. „Lucy!“ Dievčina sa otočila, usmiala sa a razila si cestu k nim. „Lepšie neskoro ako nikdy,“ poznamenal Greg a dotkol sa jej ramena. „Toto je Minnie. Cestou sem ju niekto ovracal.“

„Teší ma,“ povedala Lucy. Kačacie pery sa jej rozťahli do súcitného úsmevu, ktorý odhalil dokonale rovné zuby. „To ma mrzí. Škoda, že kým sa človek dostane do VIP priestorov, musí sa predrať plebsom.“

Minnie pokývala hlavou, mykla plecami.

„Parádny večierok,“ povedala uznanlivo a hľadela na alkohol, ktorý nalievali – doslova akoby tiekol potokom. Koľko asi stojí takáto zábava?

„Skôr narodeninová oslava môjho priateľa. Dobrý spôsob, ako sa vyhnúť novoročnému ošialu,“ hodila Lucy

rukou. Potom sa s oslnivým úsmevom obrátila k Minnie. „Ozaj, Greg spomínal, že aj ty si novoročné dieťa.“

„Och, všetko najlepšie,“ zakoktal Greg.

Lucy naňho vytreštila oči.

„Ty si jej ešte neblahoželal? Minnie, na tvojom mieste by som mu dala kopačky!“ Lucy sa rozosmiala a štuchla Grega do rebier. Greg očervenel, zahanbene si hľadel na špičky topánok.

„Ja si na narodeniny nepotrším,“ hlesla Minnie.

Rozhostilo sa medzi nimi ticho.

„Ehm, Lucy píše pre naše noviny stĺpček o najlepších reštauráciách v meste,“ ozval sa Greg po chvíli. „Kiežby som sa tam raz dopracoval! Minulý týždeň si vraj bola v La Petite Assiette Rouge. Šialene ti to závidím!“

„Aj to má svoje úskalía, môj milý. Z tej stravy v michelinských reštauráciách iba priberám. Občas sa cítim ako vykrmená hus, ktorá nakoniec skončí ako foie gras,“ vzdychla si Lucy. „So stukovatenou pečeňou.“

Minnie skĺzla pohľadom na Lucinu štíhlu, takmer gymnastickú postavu v obtiahnutých šatách, ktoré vyslovene kričali: Pozrite sa, aká som chudá!

„Príšerné,“ zhíkol Greg a drgol ju laktom. „Inteligentná kráska prinútená pchať do seba jedlo najvyššej kvality – kam sa podeli bojovníci za ľudské práva?!“

Lucy zavrátila hlavu, jemne zakrochkala, nečujne sa rozosmiala, potom schmatla Grega za ruku, akoby stratila rovnováhu.

„Predpokladám, že s týmto človekom sa smeješ od rána do večera, Minnie.“

Minnie prikývla, no hlavou jej prebleslo, či jej časom Gregove fóry nezačnú liezť na nervy.

„Aj Minnie sa pohybuje v gastropriemysle,“ vyhrkol Greg a hrdo sa vystrel. „Má keteringovú firmu a pracuje pre charitu.“

„Zaujímavé,“ prehodila Lucy, zadávala sa ponad Minnieho plece a komusi zakývala.

„Nemyslím, že pečenie slaných koláčov pre seniorov možno považovať za pohyb v gastro priemysle, ale vďaka, zlatko,“ prehodila Minnie a pohladkala Grega po chrbte.

„Dodávaš jedlo na spoločenské akcie? Mohli sme sa už stretnúť?“ Lucy obrátila pozornosť na Minnie.

„Nie, pečieme len pre seniorov. Voláme sa Plnené želania. Niečo ako rozvoz obedov pre seniorov, len sú to plnené koláče.“

Lucy niekoľkokrát nechápavo zažmurkala.

„Splnené želania?“

„Nie, nie,“ odvetila Minnie. „Plnené želania. Sladké aj slané, plnené čímkoľvek, čo si zákazník zažiada. Ten názov má byť vtipná slovná hračka.“

„Aha, chápem, ha-ha.“ Lucy pokrčila nosom a znova sa neúprimne zasmiala. „To musí byť... chuťovo pestré.“

Greg sa gágavo zarehlil. „To bolo dobré, Lucy,“ potľapkal ju po pleci. „Vieš, Minnina firma by bola oveľa úspešnejšia, keby nepiekla koláče pre charitu a nezamestnávala bandu flákačov, ktorým chýba zmysel pre pracovnú morálku.“

„To nie je pravda,“ hlesla Minnie a sklonila hlavu.

„Určite ti to prináša uspokojenie,“ povedala Lucy. „Starí ľudia sú strašne zlatí, nie?“

„Niektorí sú zlatí, niektorí majú svoje muchy. Ako každý,“ konštatovala Minnie. Greg sa nahlas rozkašľal, Minnie ho pobúchala po chrbte.

„Ale chceš svoj podnik rozširovať, nie?“ nedal sa Greg odbiť. „Dnes varíš pre seniorov, zajtra môžeš dodávať jedlo na svadby, firemné večierky, snobské podujatia. Možno by ti Lucy mohla dohodiť nejaké kontakty.“

„Iste, nie je problém,“ vyhrkla Lucy, znova niekomu zamávala a pobrala sa preč. „Musím sa zvítať s ďalšími hosťami. Cítte sa tu ako doma, dajte si šampanské – tuším sme ho objednali priveľa. A netrápte sa, že ste prišli neskoro, oslava sa sotva začala.“

Naklonila hlavu nabok, venovala im precízne naučený úsmev dokonalej hostiteľky, potom švihla dlhou hodvábnuou hrivou a odkračala. Minnie si všimla, že Greg ju celý čas hlce pohľadom.

Čašník zbadal, že nemajú poháre, a priniesol podnos so šampanským. Ponúkli sa, chceli si štrngnúť, no netrafili, Gregova čaša narazila na Minnino zápästie. Greg sa viac nezdráhal a doprial si poriadny dúšok sektu.

„Šťastný nový rok,“ povedala Minnie.

„Šťastný nový rok,“ zaževal jej Greg a po chvíli dodal: „A, uhm, všetko najlepšie k narodeninám. Mám pre teba darček, ale nechal som ho doma. Nestihol som ho totiž zabaliť.“

„To nič. Vravela som ti, aby si mi nič nekupoval.“

Greg prešľapoval z nohy na nohu, blúdil očami po miestnosti.

„Skvelé, že si sa zoznámila s Lucy Donohuovou. Vravela som ti, že sa sem oplatí prísť. Pozná všetkých, čo v miestnom gastre niečo znamenajú. Nikdy nepodceňuj, kam ťa dobré kontakty môžu v živote posunúť, Minnie.“

„Pochybujem, že pozná každého významnejšieho pekára koláčov,“ podotkla a afektovane prehodila: „Jedine, že

by to bol nejaký špeci šéfkuchár, ktorého špecialitou sú choux piettes z foie gras a paté z božolé.“ Vyplazila mu jazyk a pustila sa do smiechu.

„Nechápem, prečo to robíš,“ zahundral Greg namrzene. „Iba sa ti snažím pomôcť.“

„Máš pravdu, prepáč.“ Aj bez toho sa cítila ako pokarhaná školáčka. Nepotrebovala, aby to Greg zdôrazňoval. Sama si uvedomovala, že vždy, keď sa cíti neisto, je uštipačná, a to jej iba zhoršovalo náladu. Zahryzla si do pery, pohrávala sa s prívieskom na retiazke. Greg zošpúlil ústa, šklblo mu svalom na čeľusti.

„Zdá sa, že sa ti podarilo prežiť polnoc a nepremenila si sa na tekvicu, či čoho sa to vlastne tak bojíš.“

„Smola sa v mojom prípade nekončí úderom polnoci. Trvá deň predtým aj deň potom. A nebojím sa, že sa premením na tekvicu. Ide skôr o drobné nehody, niekto ťa napríklad ovracia alebo si v autobuse cestou na večierok zabudneš kabát.“

„Mne niekto vylial pivo na topánky a zmeškal som polovicu večierka mojej kamošky, pretože som trčal v dome tvojho excentrického zamestnanca. Vyplýva z toho, že som prekliaty?“ dodal so širokým úsmevom, ktorý naznačoval – iba žartujem, takže sa neurážaj. Pohľadom skĺzol na Minnin hrudník.

„Je to veľmi vyzývavé?“ spýtala sa zúfalo.

„No, mne sa ten pohľad páči, Min, ale ostatní by sa možno radšej dívali na niečo iné,“ pokýval hlavou.

„Dobre, odskočím si na záchod a pokúsím sa vyčistiť tú blúzku.“

Cestou si Minnie skontrolovala mobil. Svietila na ňom správa od Leily.

„Kontrola. Všetko ok? Nepotrebuješ pomoc?“

Minnie sa usmiala a odpísala: „Zatiaľ to nie je až taká katastrofa. Iba som stratila kabát a niekto ma ovracal.“

Leila bola Minnina najlepšia kamarátka a obchodná partnerka. Pred štyrmi rokmi spolu založili Plnené želania a odvtedy do podniku investovali všetok čas, peniaze aj energiu. Minnie pochybovala, že by to bez Leily sama ťahala až dodnes. Čelili toľkým prekážkam a problémom, že občas si hovorila, aké by bolo jednoduché na všetko sa vykašľať a znova pracovať pre niekoho iného, niekde, kde by namiesto ustavičného uťahovania opaska, aby im sedelo účtovníctvo, naškriabali aspoň čo-to na výplaty, koncom mesiaca by jednoducho dostala garantovanú mzdu a nemusela by sa o nič starať.

„Ja od rána pečiem, aby sme zajtra nemuseli robiť. Chcem ťa niekam zobrať. Budeš potrebovať šaty,“ znela Leilina odpoveď.

Minnie sa znova usmiala. Poslala jej fotku blúzky a pridala vracajúci emotikon.

Leila zareagovala fotkou koláčikov a samými vracajúcimi emotikonmi. Minnie sa nahlas rozosmiala: „Si najlepšia. Ďakujem. Kvôli tebe, len kvôli tebe si oblečiem šaty xxx.“

Minnie zdvihla pohľad od mobilu a v tom vrazila do čašníka, ktorý niesol podnos s kanapkami. Vzápätí sa na ňu zosypalo slané pečivo s kozím syrom.

„Ježišmária, prepáčte,“ vyhrkla a hneď sa zohla, aby mu pomohla upratať tú spúšť.

„Dnes nemám svoj deň,“ zamrmlal čašník nešťastne.

Mohol mať sedemnášť rokov. Minnie si všimla, že na okuliaroch mu zostali frkance mäkkého syra. Opatrne

mu zložila okuliare z nosa, poutierala ich do svojho tielka a znova mu ich nasadila.

„Ten pocit poznám,“ prehodila.

Keď pozbierali zničené kanapky z koberca, Minnie prešla okolo baru a chodbou s tlmeným osvetlením kráčala k záchodom. Cez pootvorené dvere nakukla na dámske toalety. Pred zrkadlom stálo asi šesť žien, debatovali, upravovali si mejkap. Nemala najmenšiu chuť čistiť si pred nimi ovracajú blúzku. Prešla ešte niekoľko krokov po tmavej chodbe a našla záchod pre hendikepovaných s vlastným umývadlom a sušičom na ruky – skvelé. Vytiahla z kabelky hodvábnu blúzku a preprala ju pod tečúcou vodou. Našťastie bola iba mazľavá, nemusela sa trápiť s kúskami nestráveného jedla, no zápach žalúdočných štiav zmiešaných s vodkou a kolou ju štípal v nose. Nedokázala si ani predstaviť, že by sa v takejto situácii niekedy ocitla Lucy Donohuová.

Zadávala sa na seba do zrkadla, inštinktívne si zastrčila kučeravé pramene za uši. Len čo odtiahla prsty, vlasy sa neposlušne vrátili na pôvodné miesto. Nedávno sa dala ostrihať a kaderník ich skrátil viac, než si želala. Prstom si zotrela šmuhy z maskary pod očami, na pery si naniesla novú vrstvu slivkovofialového rúžu, ktorý dostala od Leily ako predčasný narodeninový darček.

Blúzku vysušila pod sušičom na ruky, obliekla si ju. Chvíľu nehybne stála, hľadela na svoj obraz vo vlhkom, pokrkvanom, neforemnom oblečení. Bol to najkrajší kúsok, aký mala v šatníku – vypasovaná hodvábna čierna blúzka s bielymi volánmi na rukávoch. Drahá značka, z charitatívneho obchodu. Aká bola šťastná, keď ju našla! Lenže teraz aj sivé tielko vedelo, že je obyčajná podvodníčka, a nesúhlasne sa pod ňou krčilo.

„Vzchop sa,“ povedala rozhodne, aby sa motivovala vrátiť sa na večierok.

Pomaly vydýchla. Nesmie sa správať ako suchárka. Greg chcel byť tu a ona chcela byť s Gregom. Možno si už pridel smoly na tento Nový rok vyčerpala.

Chytila kľučku, aby otvorila dvere, ale ako ju stisla, kľučka jej zostala v ruke. Pomykala dverami, no ani sa nepohli. Snažila sa kľučku zasunúť, no neúspešne.

Oboma rukami zabúchala na dvere. „Haló! Pomôžte mi niekto! Nemôžem otvoriť dvere!“ V tej istej chvíli hudba zosilnela. Akoby začala hrať živá kapela, z chodby doliehalo výskanie a nadšené výkriky. Teraz ju nikto nezačuje. Musí počkať, kým ju nenájde Greg.

Zviezla sa na podlahu, zadívala sa do stropu. Celá miestnosť bola vyzdobená tmavomodrou tapetou potlačenu drobnými striebornými hviezdčkami. Fajn, takže sa jej splnilo želanie. Je sama a hľadá na hviezdy. Vybrala telefón, aby poslala esemesku Gregovi. Vybitý.

„Ako inak,“ roztrpčene sa zasmiala. Keby mala charakterizovať tohtoročnú novoročnú smolu, určite by povedala, že jej nechýba zmysel pre humor.